

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa W. K.
przeciwko A. S.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 stycznia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na nieważność postępowania oraz na oczywistą zasadność skargi. Nieważność ma wynikać z naruszenia powagi rzeczy osądzonej

– w jego ocenie już poprzednie postępowanie sądowe toczyło się o to samo o zakończyło się prawomocnym wyrokiem. Zarzut ten nie jest jednak trafny. Rzeczywiście poprzednie postępowanie także dotyczyło zobowiązania do złożenia oświadczenia woli, jednakże ostatecznie sąd zinterpretował ówczesne żądanie pozwu jako zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o zobowiązaniu się, a nie o dokonaniu czynności rozporządzającej. Tymczasem w aktualnym postępowaniu powód dochodzi zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczenia woli o dokonaniu czynności rozporządzającej. Postępowania nie są więc tożsame, zatem nie zachodzi nieważność postępowania. Z kolei, zdaniem skarżącego, oczywista zasadność skargi ma wynikać stąd, że w nieznacznie innej wysokości wskazano obszar nieruchomości w umowie przedwstępnej, a w innej w żądaniu pozwu w tej sprawie. Faktycznie miało to miejsce, wiązało się to jednak ze zmianami działek na nieruchomości. Jednocześnie przez cały czas prawidłowo wskazywano te same 8 działek ewidencyjnych. Można zatem przyjąć, że określenie przedmiotu świadczenia – nieruchomości – zostało przez strony dokonane na dwa niezależne sposoby: przez wskazanie działek ewidencyjnych konstituujących nieruchomość i przez wskazanie powierzchni nieruchomości. Choć zatem, ze względu na zmiany, powierzchnia nieruchomości wskazana w umowie przedwstępnej i w pozwie nie jest tożsama, to nie budzi wątpliwości, że chodziło o tę samą nieruchomość i udział we współwłasności tej samej nieruchomości. Ponieważ to w orzeczeniu Sądu II instancji prawidłowo wskazano powierzchnię tej nieruchomości, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie będzie problemu z wykonaniem tego orzeczenia. Oznacza to zatem, że skarga nie jest oczywiście uzasadniona, a zaskarżone orzeczenie oczywiście nieprawidłowe.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.